

Högsta förvaltningsdomstolen

Komplettering av Kriminalvårdens överklagande av Kammarrätten i Stockholms avgörande med mål nr 3866-19HÖGSTA FÖRVALTNINGS-
DOMSTOLEN
Bered Enhet 2INKOM: 2019-12-17
MÅLNR: 6724-19
AKTBIL: 3**Yrkanden m.m.**

Kriminalvården vidhåller samtliga yrkanden som framställts i tidigare inlämnat överklagande. Den nu aktuella kompletteringen avser dock endast en utveckling av grunderna för det däri framställda inhibitionsyrkandet. Myndigheten vidhåller därmed sin tidigare anståndsbegäran och avser att lämna in en komplettering med utveckling av grunderna för frågan om prövningstillstånd senast 10 januari 2020.

Grunder för inhibition

Det är den numera upphävda lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m. (äldre strafftidslagen) som är tillämplig i målet. Av lagens 28 § framgår att beslut enligt lagen gäller omedelbart, om inte något annat förordnas. Enligt 20 § samma lag ska Kriminalvården fastställa dagen för strafftidens slut så snart det kan göras och när omständigheterna ger anledning till det ska ett sådant beslut ändras. Motsvarande bestämmelser finns i 24 § andra stycket, 20 § fjärde stycket och 22 § strafftidslagen (2018:1251).

Majoriteten i kammarrätten har bedömt att det saknas förutsättningar för Kriminalvården att besluta om en strafftid överstigande 18 år. Avgörandet får därmed betydelse för samtliga av myndighetens beslut där en sammanläggning av den utdömda fängelse tiden resulterar i en strafftid överstigande 18 år. Ett kammarrättsavgörande är en sådan omständighet som utgör anledning att ändra tidigare meddelade strafftidsbeslut. Sådana ändringar ska ske utan dröjsmål. Avgörandet får därmed betydelse för beräkningen av strafftiden såväl i det i målet aktuella strafftidsbeslutet som i framtida och redan meddelade beslut. Kammarrätten har inte förordnat något annat än att domen ska gälla omedelbart.

Bestämmelserna i 26 kap. 2 § brottsbalken reglerar frågan om utdömande av gemensam påföljd för flera brott. I målet aktuella bestämmelser i strafftidslagen reglerar däremot frågan om sammanläggning av redan utdömda påföljder. Eftersom strafftidslagen reglerar just sammanläggningen av redan utdömda påföljder innebär inte avsaknaden av en övre tidsgräns i lagen att strafftidsberäkningarna blir oförutsägbara eller att lika fall skulle bedömas olika. Kriminalvården har därmed haft grund för att sammanlägga Kim Eriksson Sirawans två fängelsestraff till en strafftid om 21 år och tre månader.

Datum
2019-12-17

Vårt diarienummer
2019-2177

Kriminalvården anser mot den bakgrunden att det finns en hög grad av sannolikhet för att överklagandet kommer att bifallas. Frågan i målet är även av så pass stor och omedelbar betydelse för Kriminalvårdens tillämpning av bestämmelserna om sammanläggning av utdömda fängelsestraff att det får anses vara fråga om sådana speciella förhållanden att förutsättningar för inhibition bör anses vara uppfyllda redan om utgången i målet framstår som oviss (jfr RÅ 1998 not. 93).

Detta yttrande har beslutats av chefen för sektionen för verksjuridik Per Henrik Hedbrant efter föredragning av verksjuristen Emelie Lavér.

Per Henrik Hedbrant